

JAN CIMICKÝ

*P*erlový
amulet

Perlový amulet

PRAHA 2010

Jan Cimický: Perlový amulet
Vydání první
Copyright © 2010 Jan Cimický
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2010 jako svou 1563. publikaci
Přebal a vazba © 2010 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2010 Jan Ungrád
Odpovědná redaktorka Stanislava Moravcová
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-340-3

BARONET
Praha 2010

Jan Cimický

Perlový amulet

1.

Začalo to včerejšího večera. Valja stála u nástěnného kalendáře na zdi vedle okna a zadumaně hleděla chvíli na něj, chvíli z okna. Už skoro čtrnáct dní téměř nepřetržitě pršelo a nebe bylo šedé, zachmuřené, s bouřkovými mraky, které se objevovaly rychle a nesly s sebou ještě silnější příval deště, hromy a blesky.

Vesnice v departmentech Aveyron a Drôme byly ohrožené záplavami, meteorologové varovali před dalšími přívalovými lijáky, a v novinách a časopisech se na prvních stranách objevovaly prakticky jen katastrofické snímky vyplavených usedlostí, nových jezer a trosečníků, které evakuují v poslední chvíli pomocí vrtulníků. Tragédie lidí zcela vytlačily do pozadí politiku a různé skandální celebrity. Dokonce ani o italském premiérovi Berlusconi se v bulvárním tisku několik dnů nepsalo!

Vypadalo to, že bude pršet čtyřicet dní a čtyřicet nocí, jako se píše v bibli, a přijde potopa světa na ten hříšný svět...

Paul Maigret přišel domů před malou chvílí, sotva odložil deštník a svlékl sako, které stejně v tom nepříznivém čase provlhlo. Většinou chodíval z nábřeží Zlatníků pěšky, byla to příjemná procházka po bulváru Saint Michel k Lucemburské zahradě a pak kolem Pantheonu a dolů ulicí Mouffetard na náměstíčko Contrescarpe, kde s Valjou bydleli. Občas se zastavil u obchodů Gibert Jeune, kde se nabízely antikvární knihy a desky – to byla Paulova slabá stránka: rád četl a miloval hudbu, ostatně knihy už v malém podkrovním bytě nebylo kam dávat. Začal přemýšlet o tom, že

by se domluvil s dědičkou po paní domácí a připojil by si kus půdního prostoru, který by se dal snadno rekonstruovat a vznikl by tak nádherný třípokojový byt nad střechami čtvrti Mouffetard... Úvahy dostávaly stále konkrétnější podobu, protože pro dva byl jejich dosavadní příbytek sice milý a příjemný, ale v budoucnosti pro rodinu s dětmi... A Paul si uvědomoval, že tahle situace by mohla co nevidět nastat. Musí se přece jako muž postarat! Hrozně nerad by opustil tohle romantické hnízdečko, kde žil od svého příchodu do Paříže.

Měl přece kamaráda architekta, který by mu celou rekonstrukci navrhl a zařídil kompletně se svou stavební firmou, aby nevznikly žádné komplikace, bylo by to rychlé, a hlavně nepředražené.

Předběžně s majitelkou domu mluvil a měl její souhlas. Nějak však pořád nestíhal zavolat Josefa, architekta...

„Paule,“ ozvala se Valja, která stále postávala u okna. „V pátek je 14. července, co kdybychom si udělali výlet do Bretaně, už jsme tam dlouho nebyli. Kdyby sis vzal volno ve čtvrtek, máme celé čtyři dny...“

Většina Francouzů to tak dělává, když je svátek na konci týdne, naplánuje si takový „obkročák“, říká se tomu většinou *faire le pont*, prostě dělat most, a prodlužují si tak chvíle volna.

Paul neodpověděl přímo.

„A jaké má být počasí?“

„Meteorologové říkají, že prý docela pěkně, deště snad skončí v polovině týdne a pro změnu mají nastat vedřiny, až pětatřicet stupňů... Ideální pro cestu do Trébeurden, ne?“

Ano, Trébeurden! Rybářská vesnička na severním pobřeží Bretaně, na Côte d'Emeraude, kde se oba narodili a vyrůstali. Na hřbitově tam leží i Paulova maminka a tatínek a žije tam dosud jeho babička, skoro devadesátiletá čiperná osůbka. Valja věděla, kde je

Paulovo slabé místo: občas si vyčítal, že dlouho ba-
bičku nenavštívil!

„Jenže já nevím, jestli mi šéf dá volno, to víš, s dět-
mi mají přednost...“, řekl Paul nejistě, ale kdyby se
podíval na Valju, zjistil by, že se zatvářila poněkud ta-
jemně, neřekla však nic.

Uměla to s ním, nikdy netlačila na pilu, jen naznači-
la. Věděla dobře, že Paul o tom bude přemýšlet a bude
hledat možnost, jak jí to splnit. Byla si tím jista i ten-
tokrát. Nikdy nenaléhala, nikdy nevyčítala.

Paul si zul mokré mokasíny i ponožky a došel až
k ní a zezadu ji objal.

„A v butiku by za tebe zaskočila maminka?“

Valja přikývla.

Na náměstíčku Contrescarpe ukazovaly hodiny na
rohu půl osmé večer. Vinárničky a hospůdky se po-
stupně zaplňovaly hladovými hosty.

„Nezajdeme na večeři?“ napadlo Paula.

Valja se otočila, podívala se mu do očí, usmála se
a přikývla. Miloval tu její bezprostřednost!

Pod jedním deštníkem seběhli pár metrů na roh uli-
ce do oblíbené hospůdky, jen se posadili, byl u stoleč-
ku patron.

„Tak copak si dneska dáte? Mám čerstvé škebličky
na víně, ráno mi je dovezli z Bretaně, a k tomu třeba
rýnský ryzlink?“

Paul zlehka povzdychl. Jako by se najednou všich-
ni smluvili. *Moules de Bretagne!* Taková lahůdka...
V duchu si umiňoval, že určitě udělá všechno pro to,
aby mohli s Valjou odjet, ale nebyl si jist, zda se to po-
daří. Jeden z inspektorů ležel v nemocnici a čekal na
operaci a druhý, nová mladá posila, odešel na měsíční
stáž k protidrogové brigádě. Zbyli jen staří „mazáci“...

„Ano, určitě,“ souhlasila Valja za oba. Zнала Paulovu
slabost pro všechny mořské plody, i jako děti vycházeli
s kbeličky na pláž de Tresmeur, kde moře odcházelo
nejdál a odhalilo dno na kilometr daleko. Stačilo jen jít

a sbírat. Kraby, co se marně skrývali pod opuštěnými kameny, nejrůznější škeble a krevetky, nádherné slávky, stačilo se projít na hodinku, a donesli domů plody moře na skvělý oběd i večeři. Samozřejmě, že taková vzpomínka ještě víc povzbudila Paulovo odhodlání bojovat za pár dnů dovolené.

Patron donesl vychlazený ryzlink a nalil do dvou sklenek, doprostřed stolu postavil kotlík se škeblami a v košíčku nakrájenou čerstvou bagetu.

„Dobrou chuť!“

Valja si nalila do prázdné sklenice vodu z karafy.

„Ty bys moc ráda zase jela do Trébeurdenu, vid’?“ zeptal se Paul.

Pokrčila rameny a přikývla. Slibovali si to od svatby, skoro tři čtvrtě roku. Mají tam společné vzpomínky, dávné přátele...

Paul se usmál, chtěl by Valje tohle přání vyplnit, i on by moc rád viděl a obešel všechna ta místa.

„Dovedeš si představit státní svátek na pláži?“

Každoročně se slaví 14. červenec na největší trébeurdenské pláži jako veliká folklorní slavnost, kam vedle Bretonců a Normandů přijíždějí pravidelně Skotové a Provensálci a celé odpoledne až do noci tu hrají hudby, tančí se, na grilu se opékají čerstvě vylovené ryby, co po ránu přivezli místní rybáři, a calvados teče proudem! A večer vyjede na La Manche veliký záchranný člun a z něho se spustí nádherný ohňostroj, který se odráží ve vodě...

Jak by nedovedl! Občas se mu taky vracejí zážitky z těch dob dětství a dospívání, někdy se mu o tom dokonce zdá.

Jako by Valja četla jeho myšlenky.

„A co naše jeskyně?“

„Naše jeskyně?“

„Už jsi na to zapomněl?“ podivila se a vypadalo to, jako by ji to zarmoutilo.

„Valjo, na to přece nezapomenu do smrti, jak tě mů-

že něco takového napadnout? Samozřejmě, že to před sebou vidím jako dneska!“

Začali pomalu jíst lahodné škebličky, které se rozevřely a žlutou barvou snad trochu připomínaly zrníčka vařené kukuřice. Omáčka se obzvláště povedla, patron byl ostatně vyhlášený kuchař, a když vařil osobně, byl to přímo kulinářský svátek. Jeho opékané jitrničky z jemných drštěk nebo kohoutek na víně, to se jen při pomyšlení sbíhají sliny!

„Jestlipak je tam pořád naše jeskyně?“

Paul se zamyslel.

„Proč by nebyla, je tam už nejmín tisíc let! Určitě se nezměnila...“

Bylo jim oběma deset let, možná to bylo jen kamarádství, možná počínající puberta, možná první láska, kdo ví. Hrávali si spolu jako děti, a jak přibývaly roky, začaly mít jejich hry jinou náplň, a hlavně v nich bylo víc bláznivých nápadů a jiskřička společného dobrodružství.

Ta jeskyně byla vysoko ve skalním masivu na konci zálivu, kde skály z obou stran ohraničovaly největší místní písečnou pláž. Byla to prudká skalní stěna, omývaná Atlantikem.

Za přílivu se k ní mohlo dojet v lodce, ale když nastal odliv, zůstal vchod trčet vysoko ve skalní stěně a nebylo možné se odtamtud nějak dostat, pokud by tam někdo uvízl, musel čekat šest hodin, až se moře zase vrátí...

Jednou dostala Valja takový bláznivý nápad.

„Budeme si hrát na krále a královnu a tam bude náš palác!“

Pochopitelně každý nápad se musel hned realizovat, odpádlovali na gumovém člunu až ke vchodu do jeskyně a celé odpoledne si tam snili své dětské sny. O pokladu, o zlatě, které tam nechali slavní piráti ze Saint Malo... že docela zapomněli na nemilosrdný čas návratu.

Začali je hledat, nastal poplach, báli se o ně, snad jestli se neutopili, padl večer a desítky dobrovolníků je hledaly podél pláže, na La Manche vyjel i záchranný člun... Našli je vystrašené a vyhladovělé kolem půlnoci... Seděli tam, drželi se v objetí, celí prokřehlí, aby se trochu zahřáli, protože foukal studený vítr, ale neměli strach. Možná je už tehdy hrálo něco víc...

„To byl průšvih!“

„Jo, vzpomínám si... táta mě seřezal, že jsem se nemohl ani posadit!“

„A mně mámuška zakázala s tebou kamarádit, že mě kazíš! ...no, ale já jsem to stejně uměla obejít!“

Pohládl něžně její ruku a zvedl skleničku.

„Tak na tu naši jeskyni a vůbec! Na všechna naše tajemství!“

Valja jen tak svlažila vínem rty.

„Copak? Nechutná ti? Mám objednat něco jiného?“ všiml si Paul.

„Ale kdepak, jen jsem nějaká unavená, dám si raději vittel anebo badoit.“

Paul přikývl, sám si dolil a pohledem hledal patrona, starého Michela.

„Copak, pane Maigrete? Nějaké přání?“ Patron měl oči všude, nic mu neuniklo, už stál u jejich stolečku. Bral je jako svoje...

„Dej nám nějakou bublinkovou vodu!“

„Badoit?“

„Třeba...“

Majitel hospůdky, pan Michel, došel až k nim, otevřel vychlazenou plastovou láhev a nalil Valje.

„A co říkáte vínečku, moji milí? Přivezl jsem ho přímo ze Strasbourgu, mám tam přízeň, mají nesku-tečně dobré bílé víno, jejich ryzlinky a sylvánské nemá konkurenci, to mi můžete věřit!“ Posadil se na volnou židličku vedle a nalil si hlt do prázdné sklenky, poválel znalecky v ústech a polkl. „To je kytka!“

Paul Maigret udělal stejné gesto, a dokonce zavřel oči. S majitelem hospůdky se znal od prvního dne, kdy přišel do Paříže, když začínal na slavné kriminálce u komisaře Morelona. Pan Michel byl svým způsobem jeho největší důvěrník, nahrazoval mu rodiče, když je tak náhle a najednou ztratil. Kolikrát tu seděl celý zničený, když se mu nedařilo, když nevycházel jeho intimní život, byl to právě pan Michel, který si s ním sedl, ač bylo dávno po zavírací hodině, otevřel víno a říkal mu věci, které potřeboval slyšet, třeba až do rána... asi i on ho vnímal jako syna, kterého neměl...

„Představ si,“ pokračoval v zaujatém výkladu, „říkali mi v Alsasku, že právě tahle značka vína, stará rezerva ‚Hopital de Hautpierre‘, patří k těm opravdu léčivým. Profesor Le Bonne, ten slavný lékař, udělal velice seriózní výzkum vlivu vína na lidské zdraví a prokázal, že těm místům, kde se pěstuje a pije bílé víno, ryzlink, se epidemie virové chřipky vždycky vyhnou, nikdy tam ne onemocní lidé, kteří pijí pravidelně, denně, svoji dávku! Není to úžasné? Je to přece jen lék! Copak jsi o tom nikdy neslyšel?“

Paul Maigret pokrčil rameny a znovu donesl sklenku ke rtům, nemohl jen tak pana Michela zarmoutit. Byla to přece mužská záležitost! Copak ženská může posoudit takovou jemnou kvalitu?

„To vínečko je opravdu excelentní,“ prohlásil nahlas a pan Michel se celý rozzářil. Asi mu záleželo na tom, aby měl to nejlepší, co lze hostům nabídnout!

Štíhlá „pistolová“ lahvička stála uprostřed stolu v chladivém kovovém džberu.

„Tady nikdy nepodáváme nějaké mizerné víno, tady nikdy, to je tradice,“ celý se pýchou nadmul. Ano, Paul dobře věděl, že ve víně se pan Michel vyzná jako nikdo jiný v celé čtvrti! „Taky proto se sem odjakživa stahují osobnosti!“ dodal významně a dal tím najevo, že Paul Maigret a jeho žena mezi ty nejvýznamnější

patří, a proto mohou užívat privilegium nejlepšího dovezeného vína...

Venku stále pršelo, ale uvnitř bylo příjemně.

„Za chvíli přijde jeden mladý konzervatorista a zahraje na kytaru svoje písničky, má obrovský talent,“ prorokoval pan Michel, „uvidíte sami.“

A, jako by to přímo načasoval, otevřely se dveře a dovnitř vnikl vlhký vzduch a několik dešťových kapek dolétlo až k jejich stolu.

„Prosím, tady je,“ řekl pan Michel a mladému muži, který vstoupil, vyšel dva kroky naproti. „Pojďte, posadte se tady ke stolu,“ vybídl ho, „představím vás panu Maigretovi z nábřeží Zlatníků a jeho paní!“

Mladý muž odložil kytaru v nepromokavém obalu ke stěně a zvědavě přisedl.

„Vy jste opravdu pan Maigret? Ten Maigret z kriminální policie?“

Paul se usmál a podal mu ruku.

„Jsem i nejsem. Vy asi znáte spíš mého jmenovce, z knížek...“

Muzikant pohlédl z jednoho na druhého a zkoumal, jestli si z něho náhodou někdo nedělá legraci. Všichni se ale tvářili samozřejmě, a to ho zřejmě uklidnilo a rozptýlilo jeho pochybnosti.

Pan Michel mu nalil sklenku ryzlinku, ale mladý muž zřejmě nepatřil ke znalcům vína, připil si a bez komentáře svlékl obal z nástroje a začal ladit kytaru, která v tom dešti a vlhku potřebovala ošetření.

Zatímco se muzikant soustředěně věnoval svému nástroji, pan Michel svým hostům šeptem vysvětloval.

„Je mu teprve dvacet, ale má před sebou velkou kariéru, to mi můžete věřit, vyznám se v tom. Tady, v naší hospůdce, začínal i Georges Brassens a Hugues Aufray, i Barbara tady hrála zpívala... jo, to byly doby...“ zasnul se.

Paul Maigret ani Valja padesátá a šedesátá léta nezažili, ale znali všechny ty klasické šansony, které ni-

kdy nezevšedněly! Hlavně Valja, která milovala poezii, snad i proto, že slovanská duše v sobě má hodně citu, si jejich alba často přehrávala a uměla většinu textů zpaměti. V duchu záviděla všem, kteří zažili tu dobu muzikantských sklípků na rue Mouffetard, vždyť i na ulici tu hrávali harmonikáři, jak vyprávějí místní rodáci! O sobotních letních večerech se prý ulička proměnila v několik tanečních sálů, byly to pravidelné bály přímo na ulici a na všech malých náměstíčkách až ke kostelu svatého Medarda.

„Tady dal dohromady Aufray svoji první skifflovou skupinu a zahrál tady *Santiano*!“ vzpomínal nostalgicky pan Michel. Všichni ve zdejší čtvrti věděli, že stejně jako kdysi jeho otec, je pan Michel velkým mecenášem mladých talentů. Na jedné stěně, pokryté letitými fotografiemi, byly samé slavné tváře a jejich podpisy. Některé už bledly v ubíhajícím čase, ale bylo to skutečné muzeum pařížského šansonu.

Paul poslouchal a vnímal atmosféru kolem sebe jako houba, do které se všechno vpíjí. Byl rád, že i Valja se tu cítí stejně jako on, protože sdílená radost a zážitky je vždycky dvojnásobný.

Santiano! Tuhle písničku zpívali všichni od dětství ve všech prázdninových koloniích a při všech příležitostech. A pro Paula i Valju bylo to námořnické téma, o lodi, která odjíždí z nedalekého bretaňského přístavu v Saint Malo, obzvláště blízké!

„Jmenuje se Roger Corentin,“ sděloval pan Michel šepem, aby informace byla úplná, „a ještě o něm uslyšíme! Na to mám čich!“

Roger Corentin doladil a postavil se s kytarou doprostřed, přímo pod slavnou stěnu vzpomínek, a rovnou začal hrát. Dotýkal se jemně strun, jejichž zvuk pod jeho prsty hladil i provokoval, a zpíval hedvábným barytonem.

I ostatní hosté ihned zpozorněli, byli mezi nimi možná stálí posluchači, ale jistě i náhodní hosté,

možná i turisté a cizinci. Tohle přece patří k obrazu Paříže!

Valja zavřela oči a soustředěně se zaposlouchala.

I Paul vnímal zpívaný text. Byl jemný a poetický, taková upřímná zpověď. Vždycky záviděl umělcům, že umějí tak přesvědčivě zpívat o prostých věcech, o touze, o smutku, o lásce...

„Tohle je písnička z jeho prvního cédéčka,“ vysvětloval pan Michel šeptem. I on stál a poslouchal s hrdo-
stí text, který se nesl jeho hospůdkou na rohu ulice Pot
de Fer. „Bude mít název *Noc*,“ dodal ještě. A šanson
se vznášel...

*...Skončil už další den
a borké slunce obešlo zemi
jsem šťastný, jsem spokojen
tak zvláštně i těžko je mi
jsi příliš vzdálená, já vím
zvolna mi unikáš do snění
nechci tě spoutat ani tím
že svět se láskou promění
smysl má jen něžné dotýkání
dvou borečnatých čel
schovám do roztřesených dlaní
to málo, co jsem měl
a nasypu ti všechno do spánku
lebkého jak křídla včel
ve vůni jasmínu a heřmánku
Povíš mi, co bych slyšet chtěl...*

Roger Corentin zpíval celou hodinu, jako by ho hudba stimulovala, a veškerý život v hospůdce se zastavil, jen sklenky občas cinkly, jak je posluchači vraceli na stolky před sebou. Za potlesk, kterým ho přítomní odměnili pokaždé, by se nemusel stydět ani renomovaný umělec!

Když skončil, obešel jako obvykle osazenstvo s ko-
šíčkem, kde rychle přibývaly nejen drobné mince, ale

také bankovky, oceňující jeho výkon. I Valja přidala desetieurovou! Mladý muž shrnul svůj výdělek do kapsy obalu a rychle se rozloučil.

„Není úžasný?“ zeptal se pan Michel. „Říkal jsem vám to!“ Byl opravdu pyšný na svůj nový objev a těšilo ho, že se mohl pochlubit.

Opravdu nádherný večer! Odcházeli naplnění domy až po půlnoci...

Během večera přestalo pršet a nebe se vyjasnilo, i nad Paříží zářily hvězdy, a to se stávalo málokdy.

„Vidíš, třeba se tentokrát meteorologové trefili! Na 14. července bude krásně!“ řekla Valja nenápadně a Paul tomu velice dobře rozuměl. Nepatřila k ženám či dívkám, které se tvrdošíjně snaží probíjet svoje přání za každou cenu i obětí! Jen naznačila a nechala ho, aby si to sám přebíral. Znamenalo to: byla by škoda, kdybychom nemohli jet!

Paul byl v duchu rozhodnut, že udělá všechno možné i nemožné, aby jí to naznačené přání splnil, vždyť i on by rád znovu viděl své rodné přístavní městečko, hlavní ulici svažující se od kostela a radnice dolů k moři, k plážím a přístavu, k plachetní škole někdejšího olympijského vítěze v jachtingu Philipa Joppé, prošel se po pašeráckých stezičkách v kapradí nad skalisky...

Neřekl na to nic, ale Valja věděla, že to zaregistroval. Nemusela tlačit na pilu. Venku se pohybovaly davy sem a tam, jako by nebyla tak pokročilá hodina, všichni rozradostnění změnou počasí, zmizely deštníky a pláštěnky a nikdo nespěchal.

Když se vyšplhali domů do podkroví, Valja otevřela okno a dovnitř vnikal svěží chladný vzduch.

„Vzpomínáš si na naše tajemství?“ zeptala se najednou.

„Perlový náhrdelník? To víš, že ano. Na tu jedinou perličku, co jsme našli v jedné ústřici a schovali ji v ‚naší‘ jeskyni... Slíbil jsem ti, že takových perel najdu sto a udělám ti z nich náhrdelník!“

„Já vím...“ Pohládila ho po vlasech. „Jdi spát, přijdu hned!“ a zmizela v koupelně. Paul slyšel, jak ve sprše dopadají kapky vody na kachlíky a zmocnil se ho nádherný pocit spokojenosti. Zavřel oči a přemýšlel, co nazítří řekne komisaři Morelonovi a jak ho přesvědčí, aby mu dal aspoň den volna.

Usnul ještě dřív, než se Valja vrátila do ložnice, ani necítil, jak ho zlehka políbila na rty a usmála se. Na věžních hodinách chrámu svaté Jenovéfy na vrcholku Pantheonu odbýjela jedna hodina.